

Marie Kozubíková

SESTRA ANEŽKA

KONGREGACE SESTER SV. HEDVIKY A MUKAŘOV

Sestra Anežka se narodila 26. března 1951 ve Zlíně. Nyní žije v Břežanech u Znojma v klášteře Kongregace sester svaté Hedviky.

Dětství a škola

Narodila se jako třetí ze sedmi sourozenců do křesťanské rolnické rodiny. Měla moc pěkné dětství plné lásky.

Rodiče ji vedli k víře v Boha a předávali jí krásný vztah k přírodě.

Žili všichni společně i s babičkou a dědečkem v malé chaloupce (nebyli v JZD, tak nesměli přistavět).

Jako malá pásala kravičky, jezdívala ráda na voze s jetelinou, trhala borůvky a maminka je jezdívala prodávat do Zlína, a tak získala kapesné, za které si koupila hodinky.

V roce 1957–1962 navštěvovala 1. až 5. třídu v rodné vesnici ve Slopném. Jejím nejoblíbenějším předmětem byl český jazyk a literatura. Ráda četla. S velkou radostí vzpomíná na svého prvního pana učitele Láníka, který měl, i když byl komunist, dobré srdce a přátelský vztah k dětem. Vzpomíná si, že když byly děti unavené, tak vzal housličky a společně si zazpívali. Měl pro děti pochopení.

V letech 1962–1965 chodila do 6. až 9. třídy v Újezdě u Valašských Klobouk. K dalším studiím se nedostala kvůli režimu. Vyučila se prodavačkou, i když původně chtěla na zdravotní školu. To se jí podařilo až mnohem později, a to až těsně před revolucí, kdy studovala zdravotní a pedagogickou školu.

V roce 1969 byla biřmována.

Marie (vdaná Mozgbová) se synem Josefem Mozgboou, Marie Kozubíková s dcerou Marií, Vladimír Kozubík, František Mozgbo, Anna (vdaná Kolaříková), Aloisie a Karel Kozubíkoví, Vladimír Kozubík ml. a Karel Mozgbo

Vstup do řádu a služba Bohu

Svatý Hostýn je pro ni osobně významným místem, kde pocítila silné volání Boha, aby se stala řádovou sestrou. Byl to takový propojený moment mezi ní, Bohem, modlící se maminkou s nemocným dítětem v náručí a s místním panem farářem.

V roce 1976 v polské Wroclawi vstoupila do řádu sester svaté Hedviky. Obřadu se říká „obláčka“. Do Polska odjela tajně jako „na dovolenou“. Prožila zde své první exercicie, což jsou duchovní cvičení. Pouze tam měla možnost chodit v hábitu. Doma v Čechách nesměla. Byla tajnou sestrou. Nesmělo se to nikde říkat, bylo tam celkem 20 sester.

V letech 1976–1989 působila v břežanském klášteře Kongregace sester sv. Hedviky.

Starala se o 230 postižených klientů v neúnosných podmínkách, kam zatékalo, měli společné záchody na chodbě, pouze jednu společnou ložnici, jednu společnou jídelnu, kde se museli rychle vystřídat. Žili na okraji společnosti s možností jednoho výletu za rok, kdy měli k dispozici jen jeden autobus pro všechny postižené pacienty. Neměli žádné podpůrné pomůcky, sestra Anežka tahala klienty bez výtahu, nebyly vozíky, pouze obyčejné dětské kočárky, které jim někdo daroval. Z kaple bylo skladiště, celá kaple byla plná haraburdí a sestry měly k dispozici tři pokojíčky, kde dělaly vše, vařily a modlily se.

V roce 1989 začala rekonstrukce. Udělala se plynofikace, opravila se okna a získaly se první tři invalidní vozíky. Stal se také vyložený zázrak! Díky trpělivé a upřímné modlitbě růžence sestrám přišel dopis z ministerstva životního prostředí podepsaný v den svátku Panny Marie s dotací ve výši 4 milionů korun i přes to, že jim bylo přislíbeno pouze 700 000 korun. Díky tomu se oprava podařila. Až v roce 1993 se podařilo zřídit výtah pro postižené.

Rok 1989 byl rokem sametové revoluce, ale také rokem, kdy byla svatořečena Anežka Česká. Sestra Anežka zažila velmi dramatickou cestu do Říma plnou napětí a sledování tajnými policisty.

Na Mukařov vzpomíná jako na „BOŽÍ ČAS“

V osmdesátých letech 20. století sloužil charitní dům v Mukařově jako internační místo, kam se posílaly sestry v důchodovém věku. I když se jim tam nechtělo, tak vzpomínky jsou moc hezké. Chodily do okolních lesů, staraly se o zahradu. Na místní obyvatele též hezky vzpomínají. Během pobytu v Mukařově zemřelo 70 sester. K Mukařovu až do dnešních dnů neodmyslitelně patří také světenec sester, Frantík. Postižený válečný sirotek, který díky sestrám a místním farářům stále čile rád pomáhá okolo kostela a charity. Vždy rád pomáhal, nosil obědy, nosil uhlí. Dnes ještě stále ministruje v kostele v Mukařově a v charitní kapli.

